

Twée engelen in Afrika

De Twentse tweelingzusters Marjan en Irene Tieberink waren in 1998 te gast in het televisieprogramma *Villa Felderhof*. Hun verhaal over hun werk voor de allerarmsten in landen als Burundi en Zimbabwe maakte heel wat los bij de kijkers. Stichting Karibu werd een jaar later opgericht. Nu, twintig jaar verder, zit Rik Felderhof aan tafel bij Marjan Tieberink.

Geen moment heb ik gearzeld toen ik werd gevraagd om mijn naam als ambassadeur te verbinden aan de Stichting Karibu, die door Marjan en Irene een jaar na de uitzending van *Villa Felderhof* is opgericht. Karibu betekent in het Swahili 'welkom'. En dat is in meerdere opzichten een goed gekozen naam. Onder de bezielende leiding van Marjan en Irene werd prachtig en zinvol werk verricht in Rwanda, en nu door Marjan in Tanzania. Ernstig zieken, de allerarmsten, verschoppelingen en vooral kinderen worden opgevangen, verzorgd en geholpen. Met hart en ziel wordt hulp verleend. Volkomen onbaatzuchtig gaf de tweeling alles wat ze te bieden had. En dat was veel, heel veel. En toen sloeg het noodlot toe bij deze twee vrouwen die inmiddels dierbare vriendinnen zijn geworden. Irene werd ziek en overleed. Na de dood van haar zus wordt Marjan overspoeld door een diepe rouw en is ze niet in staat om nog leiding te geven aan Karibu. Maar inmiddels is 'Mama Marjan', een eretitel, die ze met haar grote hart en een stug Twents doorzettingsvermogen meer dan verdient, weer naar Afrika getrokken om de hulpverlening voort te zetten.

'Ik voel me geroepen door God. Hij heeft mij deze taak toebedeeld.' Ze kijkt me trots aan. 'Dat is een voorrecht, maar ook een zware taak. Ik ben er dagelijks mee bezig, mijn dagen, nee, mijn leven is gevuld met de zorg voor een ander, voor hen die aan de onderkant van de samenleving bungelen. Mensen naar wie nauwelijks wordt omgekeken, die hulp nodig hebben en die hand wil ik ze reiken, met Gods zegen.'

Speelt het geloof een grote rol in je leven?

'Jazeker! Het geloof is de basis van mijn bestaan. Gods liefde geeft me een visie in het leven en niet alleen visie, maar ook perspectief, een doel. Dat doel is niet alleen maar mijn werk, het behelst mijn hele bestaan. Mijn werk is daarvan een onderdeel. Je bestaan is alles ... Maar het geloof geeft me ook visie op mijn leven na de dood. Ik ervaar mijn werk als een roeping van God. Ik vind het ook fijn, dat Hij meekijkt. Wanneer iets opeens lukt, dan dank ik Hem daar ook voor; dan zeg ik even in mezelf: "Merci Seigneur!'"
Marjan en haar zus Irene trokken als heilssoldaten de wereld over »

De tweeling zorgde voor een omslag in het bestaan van duizenden

om een klein lichtje te brengen in de duisternis van het leven van verschoppelingen. Ze zongen kerstliederen op de binnenplaats van een gevangenis in Haïti en deelden daar elk jaar 'praktische Kerstpakketjes' uit aan de in totaal tweeduizend gevangenen, met daarin een stukje zeep met een handdoek, een tandenborstel met tandpasta, koekjes, een flesje limonade. Toen ze hun eigen Stichting Karibu oprichtten en lezingen gaven door heel Nederland, stroomden de giften binnen om de Twentse tweeling te ondersteunen in hun mooie missie. Ze bouwden een weeshuis in Rwanda, waar tientallen kinderen een veilig onderdak vonden. Ze bouwden scholen waar honderden kinderen onderwijs konden volgen. Ze bouwden huisjes voor de allerarmsten, kochten kippen en koeien zodat er een mogelijkheid was om in eigen levensonderhoud te voorzien. Ze legden moestuinen aan en sloegen waterputten. Er werd een werkplaats ingericht waar niet alleen straat-, maar ook kansloze kinderen een vak konden leren. De zussen zorgden kortom voor een omslag in het bestaan van duizenden.

Was het niet vreselijk moeilijk om zonder Irene het werk weer op te pakken?

'Ja, dat was heel moeilijk. Zonder haar verder te moeten in het leven was al moeilijk, dus *werken in Afrika* zonder haar was nóg moeilijker. Het geen klankbord meer hebben was en is een enorm gemis. Dat maakte me in de eerste tijd diepongelukkig en onzeker; het niet meer even samen kunnen praten en niet meer kunnen overleggen. Waar we ook ter wereld waren, we maakten elke dag, hoe druk het ook was, altijd tijd om even met z'n tweeën te zijn en

om dan samen te praten over de vele dingen die ons bezighielden. Dat contact was niet alleen mooi en goed, maar was bittere noodzaak voor ons allebei.'

Denk je nog veel aan Irene?

'Ja, dat kan ook haast niet anders, wanneer je dag in dag uit, vanaf je geboorte bijna 56 jaar bij elkaar geweest bent. Binnen vier jaar heb ik niet alleen mijn tweelingzus, maar ook mijn beide ouders verloren. Alle drie lieve en betrokken mensen met een heleboel liefde voor anderen. Ik mis met name Irene heel erg, maar ik weet dat ze nu bij God is, waar ze gelukkig is en waar geen lijden en verdriet meer is. Ze was letterlijk "gesloopt" door de borstkanker. Ik zag onlangs een tekst die bij me insloeg als een bom ... Het deed me herinneren aan het moment dat ze voorgoed insliep ... "I will never forget the moment yóur heart stopped and mine kept beating...". Onze harten begonnen op hetzelfde moment in de moederschoot te kloppen en tóen stopte het hare.'

Was je niet boos op God? Irene was prachtmens die in Zijn naam alleen maar goeddeed.

'Ik ben ervan overtuigd dat het niet Góds schuld is dat ze ziek werd. Zo is het leven; kwaad en ellende treft goede én slechte mensen. Wanneer je goed doet in Zijn naam betekent dit niet automatisch dat je dan verschoond blijft van elke vorm van ellende. Sterker nog, je maakt soms juist veel ellende mee. Ik heb wel ervaren dat God er ook dán is. Hij zet mensen op je pad die je helpen, die je troosten en die er voor je zijn. Ook ervaar ik in mezelf Gods kracht; dat geeft me moed om door te gaan in Zijn naam. Een soort "heilig

moeten”, dat me grote blijdschap geeft. Ik ondervind ook nu weer veel steun uit alle hoeken van de samenleving; een textiel fabriek in Twente die ondergoed doneert, een architect die gratis tekeningen maakt voor huisjes en scholen die ik in Tanzania ga bouwen, een tandarts die naar Rwanda overkomt om patiënten te helpen. Schoolmaterialen, rolstoelen, krukken ... De opslag staat er vol mee. Er zijn gelukkig ook vrijwilligers die komen helpen sorteren en inpakken in containers die verscheept worden naar Afrika. Ik voel me in dit werk erg gesteund door zoveel lieve mensen die op hun manier hun bijdrage leveren. Een enthousiast groepje vrouwen dat taarten bakt en deze verkoopt. Er zijn dames die met elkaar kleding naaien, sokken en truitjes breien, maar ook jam maken en die in leuke potjes verkopen. Ook scholen houden inzamelingen, in kerken wordt geïncolligeerd, en zelfs RTV-Oost heeft een grote actie gevoerd. Dat is zo mooi ... maar in hier in Twente gaat men daar niet prat op. Ze steken de handen uit de mouwen, pakken aan en zeuren niet. Zwijgend doen ze het goede!

Wil je een stukje krentenwegge? Marjan schippert langs haar volle bureau naar de keuken en komt terug met de Twentse lekkernij, een plak krentenbrood van groot formaat. Aan de muur in de kamer hangen schilderijen van haar vader, een schaapherder in het veld bij Judea, een beekje omzoomd door berkenbomen. Het schildertalent hebben de zusters Tieberink van hem geërfd. Als juffen op de lagere school maakten ze al de mooiste tekeningen op het bord, voor Karibu maakt Marjan nu schilderijtjes op hout. Dat zijn bijna altijd Afrikaanse tafereeltjes. Vrouwen, die met grote manden met Afrikaanse vruchten op hun hoofd onderweg zijn naar

de lokale markt, vrouwen met hun baby op de rug. Ze houdt van de kleuren van Afrika, de warme aardekleuren, die zo kenmerkend zijn voor dit continent.

Het laatste jaar ben je ook actief in Tanzania met het bouwen van huisjes voor de allerarmsten. Waar haal je de energie vandaan, vergeet je jezelf niet?

'Ja, af en toe wel. Ik heb mezelf beloofd dat ik gezond en goed moet eten en niet alleen maar bezig zijn met Karibu. Ik ben lid geworden van een fietsclub, dan rijd ik met een groep van zo'n 25 tot 30 mensen van het Hoge Hexel in fluorescerende jasjes door de bossen. Dat doet me goed en het is gezellig. Ik vertel ze natuurlijk wel over het werk van Karibu in Afrika. We krijgen géén subsidie of iets dergelijks. Dus ieders steun kan ik meer dan goed gebruiken.'

Wat is je wens voor de toekomst?

'Ik ben net 65 jaar geworden, maar dat betekent voor mij niet dat ik nu al stop. Wanneer ik weer de nood zie in het gebied waar ik nu werk, in het noorden van Tanzania, dan hoop ik dat ik van God de kracht mag krijgen om nog een tijdje door te mogen gaan. Weer zie ik hoe belangrijk en nodig het is om hier directe hulp te kunnen verlenen. Het effect van onze inspanningen is nu al groot en samen kunnen we deze ouders en kinderen helpen op een wijze die nu al een positief stempel op hun dagelijks leven drukt. Ik ben zo blij en ook dankbaar dat we dit sámen kunnen realiseren; sámen kunnen we het verschil maken. Een verschil dat niet alleen "mooi is om te zien", maar een verschil dat hard nodig is!' 🐾

QuickFACTS

Wil je Marjan Tieberink en Stichting Karibu helpen met een bijdrage, ga dan naar www.stichtingkaribu.nl om te zien hoe jij een verschil in Afrika kunt maken.